

[Hagen Hagensen]

gere sigt ville det betyde, hvis man fulgte KF-planen, at vi i 1982 ville have en betalingsbalanceforbedring på 7 mia kr. og en beskæftigelsesforbedring på 60.000, altså 60.000 flere, der kom i arbejde. Det har man ikke villet drøfte. Man vil køre dette igennem, trække det ned over hovedet på os og gøre dagligdagen dyrere for alle borgere. Vi tager til efterretning, at man behandler folketinget som et ekspeditionskontor for de planer, man vil have igennem.

Op så kan vi altså – det skal være min slutbemærkning – også høre i dag om den bilfri dag, som dette ting jo ikke skulle have noget med at gøre, at den ene af regeringspartiernes ordførere, hr. Hjortnæs, siger, at den er opgivet. Hr. Ellemann-Jensen siger som ordfører for venstre og overensstemmende med handelsministeren, at den er udskudt. Det viser, hvor uens regeringspartierne ser på mangt og meget, og det viser yderligere en ting, nemlig at man ikke har forberedt tingene ordentligt, for så ville man vel slet ikke være kommet frem med planen, når man nu allerede trækker planen om en bilfri dag tilbage.

Vi finder, at der er handlet forkert, og vi finder, at folketinget er blevet tilsidesat på en måde, som ikke lover godt for det, vi skal igennem sammen.

Brusvang (CD):

Jeg skal være den første til at beklage på centrum-demokraternes vegne, at det ikke var muligt at få et bredt forlig. Vi finder, at det principielt er meget forkert, om end det er juridisk korrekt, at gennemføre et så stort indgreb med et så lille flertal. Vi synes, at det burde have været muligt for regeringen at give de indrømmelser, der var fremsat krav om fra CDs side, som var principielt vigtige, men som økonomisk var meget beskedne.

Vi har – det burde være anerkendt af regeringens talsmænd – som parti flere gange understreget, at vi accepterer regeringens vurdering af, at der er en krise, af nødvendigheden af et indgreb, og har alene beskæftiget os med dette indgrebs form og sammensætning. Vil man en finanspolitisk stramning – vi går ikke imod en sådan – så drejer det sig ikke bare om punktafgifterne primært, det burde i givet fald have været en momsforhøjelse.

Tag et enkelt eksempel af den buket, der ligger på bordet til afstemning i dag, tobaksafgiftsforhøjelserne. Vi har et stort problem med grænsehandelen, først og fremmest for så vidt angår vin og tobak. Det gælder ikke bare Sønderjylland, det gælder erhvervslivet langt op i Midtjylland, som lider under denne grænsehandel. Nu gør man dette, at man gør det endnu mere interessant ved at sætte afgiften på tobak op, og samtidig gør man transporten derved gratis, for efter forhøjelsen af benzinafgiften vil det kunne betale sig. Man vil have en fordel på 30–40 kr., når man fylder tanken op på den anden side af grænsen.

Hvis man endelig vil forhøje disse benzinafgifter, og det er vel nok trods alt det, befolkningen umiddelbart bedst kan forstå, for det har noget med energien at gøre, at man vil hæmme forbruget dér, så finder vi fra CDs side, at det er en oplagt chance, at man ikke bare søger at bremse, men at man samtidig søger at gennemføre noget, der opfordrer folk til at anskaffe benzinøkonomiske biler. Det gør man nu engang kun ved at omlægge registreringsafgiften på disse biler, og det har vi kæmpet for at få med i vort forlig. Vægtafgiften havde det også været naturligt at sætte ned. Der vil være folk, der ikke har råd til at køre ret meget i deres bil; deres bil vil stå stille. Hvorfor skal prisen pr. kilometer, når man ser på vægtafgiften, være urimeligt høj for disse mennesker? Det kan ikke være en naturlig argumentation.

Så er der folk, der siger: ja men vi ser gerne, at man overhovedet ikke køber så mange biler. Ja, det er muligt, men man kan da i hvert fald ikke begrunde det med hensynet til valutakassen. Når der i dette land købes for 6 mia kr. biler, så går de 4 mia kr. direkte i statskassen, og de 2 går til forbrug af udenlandsk valuta. Men sagen er nu engang den, at borgerne ikke kan bruge pengene to gange, og det vil sige, at når de har brugt de 6 mia kr., så er de afskåret fra at købe andre varer for de samme 6 mia kr.

Der er en tommelfingerregel, der siger – det tror jeg at vores økonomiminister kan bekræfte – at det ligger nogenlunde sådan, at når man bruger én krone til køb af forbrugsvarer, så er der medgået til betaling af råvarer og energi ved fremstillingen ca. $\frac{1}{3}$ i udenlandsk valuta. Det vil sige, at har man brugt 6 mia kr. én gang, så har man i virkelighe-